

Η Χαραυγή

μελετητῶν τῆς Βίβλου

2013

Η Χαραυγή

Μάϊος – Ιούνιος 2013

PUBLISHED BY:

Dawn Bible Students Association
199 Railroad Avenue
East Rutherford, NJ 07073 U.S.A

www.dawnbible.com

Όλα τα δικαιώματα κατοχυρωμένα.
Παρακαλούμε να μας ενημερώσετε
άμεσα για τυχόν αλλαγή της
διεύθυνσής σας. Εσωκλείεται ένα
έντυπο συνδρομής του περιοδικού
και παρακαλείστε να το αποστείλετε
σε εμάς μαζί με τη νέα σας
διεύθυνση. Ετήσια τιμή: 12 δολάρια

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Πνευματική Ισορροπία 2

Απαιτήσεις για συγχώρεση 18

“Κάμετε εις τους πόδας σας
ευθείας οδούς.” 22

Δανιήλ - Ο σφόδρα αγαπητός 27

The Dawn
Greek Edition – May/June 2013

Διμηνιαία έκδοση.

Printed in USA

GRECIA: He Haravgi (The Dawn)
33-33 149th Street, Flushing, NY 11354 USA

Πνευματική Ισορροπία

“Διότι δεν έδωσεν εις ημάς ο Θεός πνεύμα ειτίας, αλλά δυνάμεως και αγάπης και σωφρονισμού.”

— Β' Τιμ. 1:7—

Ούτε οι ριζοσπαστικές ιδέες, ούτε ο φανατισμός είναι στοιχεία του αληθινού χριστιανικού χαρακτήρα. Ουδέποτε παρίσταται η ανάγκη να είναι κανείς φανατικός για να αφοσιωθεί ολόψυχα στον Κύριο και στο λόγο της αληθείας. Ο Απ. Παύλος είπε: “Εν πράττω, τα μεν οπίσω λησμονών, ... τρέχω προς τον σκοπόν δια το βραβείον της άνω κλήσεως του Θεού εν Χριστώ Ιησού.” Φιλ. 3:14 Αλλά αυτό το «εν», το οποίο έπραττε, συμπεριελάμβανε όλα τα πράγματα που εμπεριέχονται στο θέλημα του Θεού για τον Χριστιανό.

Ο Χριστιανός είναι δυνατόν, πράγματι, να φαίνεται “μονόπλευρος” και θρησκολήπτος από κοσμικής άποψης, αλλά όχι από άποψης του Θεού, εάν δίνει προσοχή σε όλα εκείνα τα πράγματα που ο

Θεός επιθυμεί από αυτόν. Ο Απ. Παύλος δεν ήταν ριζοσπάστης με την έννοια να είναι των άκρων επί μιας ιδιαίτερης γραμμής χριστιανικής προσπάθειας. Παρ' όλα αυτά όμως ήταν ασυμβίβαστος όσο αφορούσε την πιστότητά του στον Θεόν και στην αλήθεια.

Στο εδάφιο του θέματός μας – Β' Τιμ. 1:7 – ο Απόστολος αποκαλύπτει, ότι η επιρροή του Αγίου Πνεύματος του Θεού στη χριστιανική ζωή έδινε σε αυτόν δύναμη στο να εκτελέσει το θείο θέλημα. Είναι το Πνεύμα του Θεού που δημιουργεί την επιθυμία να θυσιάσει κανείς χάριν των άλλων, αυτή είναι θεοειδής αγάπη εν ενεργεία. Είναι το Πνεύμα του Θεού επίσης που χορηγεί στον πιστό το «πνεύμα του σωφρονισμού». Σε αυτό το εδάφιο, το πνεύμα του φόβου αντιπαραβάλλεται με εκείνο της δύναμης, της αγάπης και του σωφρονισμού. Ο εμφορούμενος από το φόβο δεν μπορεί ταυτοχρόνως να εξασκήσει ισορροπημένη κρίση.

Το ουσιαστικότερο προαπαιτούμενο πράγμα για την εξάσκηση του πνεύματος του σωφρονισμού είναι η θανάτωση του τέρατος του φόβου, ασκώντας πίστη κι εμπιστοσύνη στις υποσχέσεις του Θεού. Ο Θεός μας διαβεβαιώνει, ότι ασχέτως πόσο αδυσώπητοι είναι οι εχθροί μας, θα μας βοηθήσει να υπερνικήσουμε αυτούς, ανεξάρτητα από την ανθρώπινη μικρότητά μας. Η χάρη Του θα είναι αρκετή και όταν ακόμη είμαστε ελλειπείς

σοφίας. Ο Κύριος έχει υποσχεθεί να μας προμηθεύσει όλα τα αναγκαία.

Το «πνεύμα του σωφρονισμού» - η πνευματική ισορροπία – επιτυγχάνεται με τη μελέτη του λόγου του Θεού και με την εφαρμογή των εντολών του στην καθημερινή ζωή μας. Αλλά είναι απαραίτητο, να “ορθοτομούμε το λόγο της αληθείας” Β΄ Τιμ. 2:15, και να αφήνουμε εαυτούς πλήρως στις άγιες επιρροές του. Όπως ο Απόστολος υποδεικνύει, η εκ μέρους μας ορθοτόμηση του λόγου της αληθείας πρέπει να γίνεται για να παραστήσουμε εαυτούς «δόκιμους στο Θεό», δηλ. ευάρεστους, άξιους της επιδοκιμασίας του. Αυτό σημαίνει, ότι ο ελάχιστος βαθμός ιδιοτέλειας ή ανειλικρίνειας κατά τη σπουδή της Αγίας Γραφής, θα μας παρεμπόδιζε να κατανοήσουμε τα νοήματά της. Απροθυμία στο να προσέξουμε και να εκτελέσουμε τα γεγραμμένα υπεράνω πάντων, είναι η αιτία για τους εκατόν διαφορετικούς τρόπους με τους οποίους ερμηνεύεται η Γραφή.

Ο ΘΕΟΣ ΔΟΚΙΜΑΖΕΙ ΤΗΝ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ ΜΑΣ

Ο Θεός πολιτεύεται με τον Χριστιανό σύμφωνα με τη πίστη και την ειλικρίνεια της καθιέρωσής του. Για αυτό ακριβώς το λόγο επέτρεψε όπως η Αγία Γραφή γραφτεί κατά τέτοια μέθοδο, έτσι ώστε να καταστεί φανερή η αληθινή

επιθυμία στο να γνωρίσει και να πράξει κανείς το θέλημά του. Το επανειλημμένως λεγόμενο, πως “η Γραφή είναι όπως ένα βιολί που παράγει κάθε ήχο μουσικής” είναι αλήθεια, εάν κατά τη μελέτη μας του θείου λόγου εκζητήσουμε απλώς να βρούμε σημεία δικαιολογίας για τον τρόπο με τον οποίο εμείς επιθυμούμε να ζήσουμε μία χριστιανική ζωή.

Η πρακτική εφαρμογή των χριστιανικών αρχών παρουσιάζεται στη Γραφή με τέτοιο τρόπο, ώστε εάν έχουμε κάποιο βαθμό ιδιογνωμοσύνης, τότε μπορούμε να βρούμε δικαιολογία για κάθε ακραία τοποθέτηση που ανταποκρίνεται στην ιδιοτελή σκέψη μας. Σαν παράδειγμα εσφαλμένης εφαρμογής της έννοιας της Αγίας Γραφής είναι ο τρόπος που ο Απ. Παύλος και ο Ιάκωβος παρουσιάζουν τη σχετική σπουδαιότητα πίστης χωρίς έργα και πίστης υποστηριζόμενης από έργα στη χριστιανική ζωή.

Ο Απ. Παύλος λέγει “δικαιωθέντες εκ πίστεως” Ρωμ. 5:1 και επίσης λέγει: “κατά χάριν είσθε σεσωσμένοι δια της πίστεως ... Θεού το δώρον, ουχί εξ έργων, δια να μη καυχηθή τις.” Εφεσ. 2:8, 9 Ο Ιάκωβος από την άλλη πλευρά υποδεικνύει, ότι εάν ο Αβραάμ δεν επεδείκνυε την πίστη του εκ των έργων του, τότε πού θα υπήρχε η απόδειξη της πίστης και της πιστότητάς του προς τον Θεόν; Και διατείνεται ότι “η πίστις άνευ έργων είναι νεκρά”. Ιάκ. 2:21-24

Βεβαίως οι περικοπές αυτές διασαφηνίζουν, ότι η σωτηρία δεν επιτυγχάνεται με βάση τα δικά μας έργα, αλλά μάλλον με την απόδειξη της πίστης μας. Αυτές όμως οι περικοπές δεν δικαιολογούν τη διαστροφή της έννοιας ότι αρκεί απλώς στο να πιστεύει κανείς και ότι αδράνεια εμπερικλείεται στο θείο θέλημα. Εάν έχουμε “το πνεύμα του σωφρονισμού” στην ορθοτόμηση των εδαφίων, θα εννοήσουμε ότι η σωτηρία είναι εκ πίστης και χάρης. Εντούτοις ο Θεός αναμένει από τους λαμβάνοντες τη σωτηρία αυτή επί αυτής της βάσης του δώρου του Θεού – της θυσίας του Χριστού – να εκδηλώσουν την ευγνωμοσύνη τους, καταθέτοντες τη ζωή τους στην υπηρεσία του και εξαγγέλοντες τις αρετές του Θεού, που μας κάλεσε από το σκότος στο θαυμαστό αυτού φως. Α΄ Πέτρ. 2:9

ΕΥΠΡΟΣΔΕΚΤΗ ΚΑΙ ΑΠΡΟΣΔΕΚΤΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

Όσο αφορά τα «έργα», οι Γραφές δεικνύουν, ότι είναι δυνατό κανείς να επιδίδεται συνεχώς στο έργο του Κυρίου και όμως να μη επιδοκιμάζεται από τον Θεόν. Ο Ιησούς ομιλεί περί μερικών ατόμων που αξιούν τη θεία εύνοια και φιλία με βάση “θαυματά έργα», στους οποίους όμως θα ειπωθεί από τον Κύριο: «Ποτέ δεν σας εγνώρισα, φεύγετε απ’ εμού οι εργαζόμενοι την ανομίαν.” Ματθ. 7:21-23 Αυτά τα εδάφια βεβαίως έχουν επιρροή στο να μας βοηθήσουν να τηρούμε

“πνευματική ισορροπία” και να είμαστε ειλικρινείς στην επιθυμία μας να γνωρίσουμε και να πράξουμε το θέλημα του Κυρίου, και είτε να μη μεταχειριστούμε ποτέ κάποια δικαιολογία ή πρόφαση για να αποφύγουμε να πράξουμε κάτι στην υπηρεσία του Κυρίου.

Αναντιρρήτως ο Θεός ευαρεστείται όπως ο Χριστιανός είναι ενεργητικός στη θεία υπηρεσία. Στην πραγματικότητα, η ιδεώδης χριστιανική ζωή είναι εκείνη που ολοκληρωτικώς και απευθείας δαπανάται υπέρ του Θεού, έτσι όπως ήταν η ζωή του Κυρίου Ιησού. Αλλά, πολύ ολίγοι είναι σε θέση ν’ αποδώσουν τέτοια ολομερή ή ολοτελή υπηρεσία, δεδομένου ότι υπάρχουν επίγειες υποχρεώσεις, ιδιαίτερα προς τα μέλη των οικογενειών μας, που πρέπει να εκπληρωθούν. Βεβαίως οι Γραφές δηλώνουν απερίφραστα πολλά σχετικά με το έργο του Κυρίου, πλην αυτό δεν σημαίνει, ότι ο Κύριος απαιτεί από το Χριστιανό να καταγίνεται αδιαλείπτως και πυρετωδώς με “μεγάλα έργα», προξενούντα ζοηρά εντύπωση στον κόσμο. Επομένως ας είμαστε προσεκτικοί έναντι μιας μονόπλευρης άποψης χριστιανικής ζωής. Κατ’ αυτό τον τρόπο δεν θα βρεθούμε, ως εξ απορόπτου, στη τάξη εκείνων που στο τέλος του αιώνα θα αξιώσουν από τον Κύριο Ιησού την εύνοιά του, ισχυρίζοντες ότι δήθεν εξετέλεσαν «θαυμαστά έργα”.

Η αληθινή “ισορροπία” μεταξύ πίστης και έργων είναι η κατανόηση της θέσης της δικαίωσής

μας ενώπιον του Θεού. Αυτή βασίζεται ολοτελώς στην πίστη μας στην αξία του χυθέντος αίματος του Ιησού Χριστού και το χάρισμα της ζωής εν Χριστώ δεν το αξίζουμε και δεν προέρχεται από εμάς, αλλά είναι θείο δώρο. Εκείνο που εναπομένει σε εμάς για τη μεγαλοψυχία του Θεού και του Κυρίου μας Ιησού είναι όπως οι καρδιές μας αυθορμήτως και πλήρεις από εγνωμοσύνη, ανταποκριθούν στην αγαθωσύνη και μεγαλοδωρία των ευεργετών μας και αποκριθούμε όπως ο εκ Ταρσού Σαούλ: “Κύριε, τι θέλεις να κάμω;” Πράξ. 9:6

Ερευνούντες, λοιπόν, τις Γραφές για την απάντηση σε αυτή την ερώτηση, βρίσκουμε ορισμένες οδηγίες. Πρέπει να είμαστε “διάκονοι της διαλλαγής”, “πιστοί πρέσβεις Χριστού”, να κηρύττουμε το Ευαγγέλιο εγκαίρως ή ακαίρως. Παρ’ όλα αυτά οι Γραφές δεν διδάσκουν, πως απλώς κάμνοντας αυτά θα αποκτήσουμε μία θέση στη Βασιλεία. Β’ Κορ. 5:18, Β’ Τιμ. 4:12

Ευπρόσδεκτη υπηρεσία είναι η υπηρεσία εκείνη η οποία προκύπτει από το ότι, η αγάπη του Θεού μας συγκίνησε τόσο πολύ, ώστε απλώς δεν μπορούμε να συγκρατηθούμε από την εκδήλωση της εκτίμησής μας και ευγνωμοσύνης μας προς τον Θεό, παρά να εξαγγέλλουμε τις αρετές Αυτού που μας κάλεσε από το σκότος στο θαυμαστό αυτού φως. Η απόδειξη μιας τέτοιας αυτοθυσιαστικής αγάπης και αφοσίωσης ανέρχεται σαν «οσμή ευωδίας» σε Αυτόν. Ανάλογα με τα έργα μας η

πίστη εκδηλώνεται, καθώς αναγράφει ο Ιάκωβος. Ο προφήτης Δαβίδ κινούμενος από το Άγιο Πνεύμα έγραψε: *“Τι να ανταποδώσω εις τον Κύριον, δια πάσας τας ενεργεσίας αυτού τας προς εμέ;”* Ψαλμός 116:12 Από ευγνωμοσύνη ο εκ Ταρσού Σαούλ, όταν ο Κύριος αποκαλύφτηκε σε αυτόν καθ’ οδό προς τη Δαμασκό, είπε: “Κύριε, τι θέλεις να κάμω;” Πράξ. 9:6

ΜΗ ΜΕΡΙΜΝΑΤΕ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΥΡΙΟΝ

Άλλη εξεικόνιση με ποιο τρόπο ο Κύριος δοκιμάζει την ειλικρίνεια της καθιέρωσής μας είναι η πολιτεία του προς εμάς σχετικά με τις επίγειες ανάγκες μας. Το δωδέκατο κεφάλαιο του Λουκά αναγράφει σπουδαίες οδηγίες περί αυτών των υποθέσεων. Οι μαθητές του Χριστού οφείλουν να θέτουν τις επίγειες μέριμνές τους κατά μέρος, σύμφωνα με τους λόγους του Διδασκάλου τους:

“Μη μεριμνάτε δια την ζωήν σας, τι να φάγητε, μηδέ δια το σώμα, τι να ενδυθήτε.” Λουκ. 12:22

Η έννοια του παραπάνω χωρίου είναι η αποφυγή ανήσυχων ή ταραγμένων σκέψεων για τα υλικά πράγματα της ζωής. Προφανώς ολίγοι εφάρμοσαν την εδώ εισηγούμενη αρχή σαν κατευθυντήρια γραμμή της χριστιανικής ζωής τους. Μερικοί εφήρμωσαν αυτό κατά γράμμα και σαν αποτέλεσμα κατέστησαν φανατικοί, ανισόρροποι κι

επί πλέον βάρος στην κοινωνία. Φυσικά δεν είναι αυτό που ο Ιησούς εννοεί, ούτε οι Απόστολοι είχαν τέτοια πεποιθήση και πορεία. Αργότερα συναντάμε τον Απ. Παύλο να δίνει ειδικές οδηγίες στην Εκκλησία. Τα μέλη της οφείλουν να χορηγούν βοήθεια και να εκπληρώνουν τις υποχρεώσεις τους έναντι των υλικών αναγκών των οικογενειών τους. Στο εδάφιο Ρωμ. 12:17 προτρεπόμαστε να προνοούμε “τα καλά ενώπιον πάντων ανθρώπων” και στο Α΄ Τιμ. 5:8 διαβάζουμε: “Εάν τις δεν προνοή περί των εαυτού, και μάλιστα των οικείων, ηρνήθη την πίστιν και είναι απίστου χειρότερος.”

Εάν θέλουμε να είμαστε «σε ισορροπία» ως πιστοί Χριστιανοί, οφείλουμε να λάβουμε τα εδάφια αυτά και άλλα παρόμοια εδάφια και να τα συνθέσουμε με τα λόγια του Ιησού και με το Λουκ. 12:22 “Μη μεριμνάτε δια την ζωήν σας, τι να φάγητε ... τι να ενδυθήτε» και να εξάγουμε την πρέπει ερμηνεία που εμπεριέχεται εντός αυτών. Εδώ πάλι έχουμε μία άλλη προτροπή που δοκιμάζει το ειλικρινές της καρδιάς. Εάν ο ζήλος μας έχει ψυχρανθεί ή έχουμε αποκάμει, μπορεί να παρεξηγήσουμε τις οδηγίες περί εαυτών και οικείων προσώπων σαν δικαιολογία, να θυσιάσουμε κάτι επί του θυσιαστηρίου του Θεού. Με άλλες λέξεις, μπορεί να εκλάβουμε «τα καλά ενώπιον των ανθρώπων” με την έννοια των πολυτελών πραγμάτων και την πρόνοια περί εαυτών και των μελών της οικογενείας μας σαν δικαιολογία προς

θησαύριση επιγείων αγαθών μέχρι του σημείου ώστε όταν αποθάνουμε να προκύψει μεγάλη κληρονομική διαμάχη μεταξύ των οικείων μας.

Εδώ πάλι, το πνεύμα του Θεού που ενεργεί μέσου του λόγου του μας καθιστά ικανούς, εφόσον είμαστε τελείως καθιερωμένοι σε Αυτόν, να ασκήσουμε το “πνεύμα του σωφρονισμού”, όπως σε άλλη περίπτωση ο Ιησούς νουθέτησε τους μαθητές του, να αποδώσουν *“τα του Καίσαρος εις τον Καίσαρα, και τα του Θεού εις τον Θεόν”* Ματθ. 22:21, έχοντες διαρκώς κατά νου ότι οτιδήποτε είμαστε και έχουμε είτε πνευματικά είτε υλικά/φυσικά τάλαντα προέρχονται από τον Κύριο και με την καθιέρωσή μας τα αφιερώσαμε στον Θεό. Αυτά ανήκουν τώρα σε Αυτόν κι εμείς είμαστε οικονόμοι Αυτού, διαχειριστές όλων αυτών των πραγμάτων και κάποια μέρα θα αποδώσουμε λογαριασμό.

ΕΡΓΑΖΕΣΘΕ ΤΗΝ ΕΑΥΤΩΝ ΣΩΤΗΡΙΑΝ

Στα εδάφια Φιλιπ. 2:12, 13 ο Απ. Παύλος μας συμβουλεύει:

“Μετά φόβου και τρόμου εργάζεσθε την εαυτών σωτηρίαν, διότι ο Θεός είναι ο ενεργών εν υμίν και το θέλειν και το ενεργείν, κατά την ευδοκίαν αυτού.”

Αυτοί οι λόγοι δίνουν έμφαση ότι σε τελική ανάλυση κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να εργαστεί σε εμάς τη σωτηρία μας, δηλ. αυτή είναι προσωπική υπόθεση μεταξύ μας και του Κυρίου. Αυτό σημαίνει, ατομικά είμαστε υπεύθυνοι στον Κύριο για τα πράγματα που πιστεύουμε και πράττουμε. Ως άτομα πρέπει “να δοκιμάζουμε τα πάντα”, μη δεχόμενοι κάτι ως αλήθεια, απλώς γιατί προέρχεται από κάποιο φίλο που εμπιστευόμαστε ή από κάποιο που τον θεωρούμε αυθεντία.

“Εργαζόμενοι την ιδίαν ημών σωτηρίαν” σημαίνει επίσης να έχουμε αγάπη προς τη χριστιανική ελευθερία, μη επιτρέποντες να δεσμεύσουμε εαυτούς σε επίγειες αιρέσεις ή σε δόγματα που έχουν τις δικές τους διδασκαλίες και διατάξεις. Με την εξάσκηση της αληθινής χριστιανικής ελευθερίας οφείλουμε να παραμένουμε στερεοί στις υποσχέσεις του Θεού, να κατανοούμε και να εφαρμόζουμε αυτές, ασχέτως των ανθρωπίνων απόψεων και κανονισμών και των οργανώσεων αυτών.

Η ένωσή μας με τον Θεόν και τον Χριστόν πρέπει να είναι τόσο πραγματική, τόσο ζωτική, τόσο ουσιαστική, θεμελιωμένη επάνω σε προσωπική πίστη, ώστε ακόμη κι εάν ο καλύτερος φίλος μας ή εκείνος που μας έφερε στην αλήθεια, πέσει ή παραστρατήσει από την αλήθεια, εμείς να

σταθούμε και να εξακολουθήσουμε να εργαζόμαστε την ίδια σωτηρία μας.

Ενώ δε έτσι εξασκούμε τα ατομικά προνόμια μας ως Χριστιανοί, δεν πρέπει ωστόσο να αγνοήσουμε το γεγονός, ότι είμαστε υπεύθυνοι έναντι των άλλων συναδέλφων μελών στην Εκκλησία και ότι ο Κύριος με τη σοφία του έχει διευθετήσει, όπως πολλές ευλογίες που λαμβάνουμε ατομικά πρέπει να προέρχονται μέσω των συναδέλφων μελών στο σώμα του Χριστού. Με άλλους λόγους, εργαζόμενοι την ίδια σωτηρία μας, δεν σημαίνει, ότι πρέπει να παραμελούμε στο να συναθροίζομαστε ομού, “καθώς είναι συνήθεια εις τινάς”. Εβρ. 10:25

Ο Θεός, πράγματι, εργάζεται σε εμάς θαυμάσια και ισχυρά, αλλά δεν πράττει αυτό ανεξαρτήτως της επικοινωνίας μας με άλλους της αυτής εξέχουσας, αγίας πίστης. Δεν μας σηκώνει θαυματουργικά από τον παρόντα κόσμο κι επιπλέον πραγματεύεται μαζί μας κατά τρόπους και μέσα της δικής εκλογής. Ο Θεός έχει το δικό του σχέδιο και τον δικό του τρόπο και ενεργεί εντός μας, εφόσον εμείς θέλουμε να συνεργαστούμε αρμονικά με τον τρόπο που εκείνος εξέλεξε. Εργάζεται σύμφωνα με το δικό του σχέδιο, όχι σύμφωνα με το δικό μας.

Στο τέταρτο κεφάλαιο στην προς Εφεσίους Επιστολή βρίσκουμε, ότι ο Θεός εργάζεται στο λαό

του, όχι μόνο μέσω των προφητών και των αποστόλων, αλλά επίσης μέσω διαφόρων άλλων υπηρετών – ευαγγελιστών, ποιμένων, διδασκάλων κλπ. Αυτό σημαίνει, οδοιπορούντες προς το σκοπό, πρέπει να τηρήσουμε την ατομική θέση μας εν Χριστώ και παράλληλα να εργαστούμε με τους άλλους, που ο Κύριος έχει εκλέξει για το έργο της διακονίας. Βέβαια δεν επιτρέπεται να είμαστε ατομικιστές σε βαθμό που να αγνοούμε τα αγγέλματα των προφητών και των αποστόλων, ούτε επιτρέπεται να είμαστε ανεξάρτητοι Χριστιανοί, με την έννοια να αγνοούμε τη βοήθεια που προέρχεται από πρεσβυτέρους της συνάθροισης ή από άλλους, τους οποίους χρησιμοποιεί ο Κύριος προς ενθάρρυνση του λαού του.

Θα ήταν λάθος – απόδειξη πνευματικής ανισορροπίας – να ακολουθεί ένας πιστός γραμμή χριστιανικού ατομικισμού σε βαθμό παρακοής των οδηγιών του Κυρίου όσο αφορά την ευάρμοστη τάξη και συμπεριφορά εντός της εκκλησίας. Ακριβώς καθώς θα ήταν εσφαλμένο για οποιοδήποτε Χριστιανό να στηρίζεται επί άλλων, είτε ατόμων είτε οργανώσεων, θα ήταν ήταν εξίσου εσφαλμένο να αρνείται τη συμμετοχή του σε διευθετήσεις στην τοπική εκκλησία/συνάθροιση. Η Αγία Γραφή διακηρύττει πως «ο φόβος του ανθρώπου στήνει παγίδα» και προφανώς σε αυτή την υπόθεση είναι δυνατόν να παγιδευτούμε και να χάσουμε την πνευματική ισορροπία μας,

αδυνατούντες να εφαρμόσουμε τις χριστιανικές αρχές σχετικά με την επικοινωνία και συνεργασία με το λαό του Θεού. (Παρ. 29:25)

Η ελευθερία σκέψεων και πράξεων εντός των ορίων της Γραφής είναι πολύτιμη κληρονομιά του Χριστιανού, αλλά καμιά φορά κανείς “δεσμεύεται” χωρίς να το συνειδητοποιεί. Μία των χειροτέρων και δολιοτέρων μορφών απώλειας της ελευθερίας αποτελεί η κατάληψη της ψυχής του από τους πλοκάμους των δεσμών των ιδίων εαυτού φόβων. Υπάρχει ο κίνδυνος να γίνουμε έκφοβοι στο να μη περιπλακούμε σε κάποια οργάνωση, έτσι ώστε να μη θέλουμε με ελεύθερο πνεύμα να μελετήσουμε τη μία και την άλλη γραφική άποψη.

Στα εδάφια Εβρ. 10:24, 25 λαμβάνουμε τη νουθεσία να παρακινούμε αλλήλους σε αγάπη και καλά έργα και να φροντίζουμε περί αλλήλων. Η διάταξη του Θεού να συναθροιζόμαστε μαζί είναι ένας εκ των τρόπων του, δια των οποίων εργάζεται εντός μας «και το θέλει και το ενεργείν κατά την ευδοκίαν Αυτού». Αυτό δηλώνει, ότι ο καθένας μας ως Χριστιανός ατομικά μπορεί και πρέπει να βοηθά τους άλλους στη στενή οδό. Αυτό όμως δεν πρέπει να εννοηθεί, ότι μας επιτρέπεται να «δεσπόζουμε» επί των άλλων. Απλώς φέρουμε ευθύνη έναντι των άλλων οικείων της πίστης.

Δεν είναι πάντοτε η εύγλωττη ομιλία που επιφέρει ευλογία. Καμιά φορά λίγοι λόγοι παρηγορίας που λέγονται κατ' ιδία ακόμη και από έναν αδελφό ή μία αδελφή που δεν κατέχουν το τάλαντο της ομιλίας, μπορούν να αποδειχθούν θείο άγγελμα παρηγορίας και ενθάρρυνσης για αυτόν που έχει την ανάγκη της πνευματικής βοήθειας. Λόγια παρηγορίας είναι δυνατόν να είναι περισσότερο αποτελεσματικά από εκατόν εύγλωττα κηρύγματα. Για αυτό το λόγο ας ερευνούμε για να βρούμε τέτοιες ευκαιρίες προς θυσία χάριν των ψυχών των συναδέλφων μελών στο σώμα του Χριστού και συνοδοιπόρων μας στη στενή οδό.

Το “πνεύμα του σωφρονισμού” ή η αληθινή πνευματική ισορροπία μεταξύ ατομικισμού και απόλυτης υποταγής στο χώρο της εκκλησίας έχει το εξής νόημα. Οφείλουμε να αναγνωρίζουμε πως ενώπιον του Υψίστου ιστάμεθα ως άτομα, ως τέκνα του και φέρουμε ευθύνη για τα λόγια και τα έργα μας. Πρέπει να διακρατήσουμε την ατομική θέση μας ενώπιόν του, ακόμη και εάν χιλιάδες πέτουν εξ αριστερών και μυριάδες εκ δεξιών. (Ψαλμός 91:7) Ως άτομα απολαμβάνουμε τις ευλογίες της προσωπικής σχέσης και κοινωνίας με τον Κύριο. Οφείλουμε επίσης να ενεργηγορούμε, έτσι ώστε να επωφεληθούμε κάθε δυνατής ευκαιρίας προς επικοινωνία με τους αδελφούς μας εν Χριστώ και προς ενίσχυση αυτών.

Απόλυτη ειλικρίνεια με τους εαυτούς μας και με τον Κύριο εκδηλώνεται με άφοβη ερμηνεία του θείου λόγου, ανεξάρτητα της ενδεχόμενης δαπάνης. Και η ένθερμη πιστή εκτέλεση του θείου θελήματος είναι δύσκολη πορεία για κάθε Χριστιανό. Μόνο με την αρωγή και επιστασία του Θεού μπορεί ένας πιστός να παραμείνει στην οδό της αλήθειας και να φτάσει μέχρι το τέρμα. Το να διαφυλάξει κανείς τον εαυτό του στην καθιέρωση στον Θεόν απαιτείται να αγωνίζεται διαρκώς κατά των σαρκικών κλίσεων που υποθάλπονται από το πνεύμα της ιδιοτέλειας, που προέρχεται από το Σατανά και από τον παρόντα κόσμο.

Οι λόγοι του Δαβίδ στο Ψαλμό 19:12 είναι κατάλληλοι για κάθε Χριστιανό και κάθε Χριστιανός οφείλει να τους θέσει στην καρδιά του. «Τις συναισθάνεται τα εαυτού αμαρτήματα; Καθάρισόν με από των κρυφίων αμαρτημάτων.» Το μυστικό της κατανόησης των πλανών και εσφαλμάτων μας βρίσκεται συνήθως στην προθυμία μας να επιτρέψουμε στον Κύριο να μας καθαρίσει “με το λουτρόν του ύδατος δια του λόγου”. Εφεσ. 5:26

Απαιτήσεις για συγχώρεση

***“Διότι εάν συγχωρήσητε εις τους ανθρώπους τα
πταίσματα αυτών, θέλει συγχωρήσει και εις εσάς
ο Πατήρ σας ο ουράνιος.”
Ματθ. 6:14, 18:21-35***

Ο Απόστολος Παύλος λέγει προς Ρωμαίους 3:20: “δια του νόμου γίνεται η γνώρισις της αμαρτίας.” Ο Νόμος όχι μόνο μας έδωσε γνώση της αμαρτίας, ένεκα των υψηλών ηθικών κανόνων του, αλλά μας κατέστησε επιπλέον ενήμερους των πολυποίκιλων αδυναμιών και ατελειών της ανθρώπινης φύσης μας. Συνεχίζοντας με αυτό το σκεπτικό ο Απόστολος εκθέτει: “Διότι εξεύρω ότι δεν κατοικεί εν εμοί (τουτέστιν εν τη σαρκί μου) αγαθόν, επειδή το θέλειν πάρεστιν εις εμέ, το πράττειν όμως το καλόν δεν ευρίσκω.” (Ρωμ. 7:18)

Ποια είναι, λοιπόν, η διαφυγή από αυτό το δίλημμα; Ο Απόστολος λέγει: “Ευχαριστώ εις τον Θεόν δια Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών. Άρα λοιπόν αυτός εγώ με τον νουν μεν δουλεύω εις τον νόμον του Θεού, με την σάρκα δε εις τον νόμον της αμαρτίας.” (Ρωμ. 7:25)

Πρόκειται περί της αγαθής προμήθειας του Θεού, μέσω του Χριστού, που οι παρελθούσες αμαρτίες μας, οι οποίες προήλθαν ως αποτέλεσμα της αδαμιαίας κληρονομιάς της αμαρτίας,

καλύπτονται με το αίμα του Χριστού. Αυτό εμπεριέχει μεγάλες συγχωρήσεις αμαρτιών εκ μέρους του Ουράνιου Πατέρα. Αυτός έκανε διευθετήσεις προς τούτο στο σχέδιό του πριν από αιώνες. Αλλά αυτό αποτελεί το ήμισυ της θείας ευλογητής προμήθειας. Ο λόγος είναι, ότι και οι ακόλουθες αμαρτίες και παραβάσεις μας θα συγχωρηθούν εάν προσεγγίσουμε τον Ουράνιο Πατέρα με ειλικρίνεια και μετάνοια καρδιάς και ζητήσουμε συγχώρεση στο όνομα του μονογενή Υιού του. Δεν υπάρχει όριο των ικεσιών μας μέχρι του οποίου επιτρέπεται να ζητήσουμε συγχώρεση, αρκεί να μετανοήσουμε αληθινά και ειλικρινά, προσπαθώντας να υπερπηδήσουμε τις αδυναμίες μας.

Έτσι, όταν ο Πέτρος ρώτησε τον Ιησούν, εάν αυτός οφείλει να συγχωρέσει τον αδελφό του «έως επτάκις», ο Ιησούς συνεβούλευσε αυτόν με τα λόγια: “Δεν σοι λέγω, έως επτάκις, αλλ’ έως εβδομηκοντάκις επτά.” (Ματθ. 18:21, 22) Το προφανές μάθημα για εμάς είναι το εξής: Οφείλουμε να γίνουμε πολύ ευγνώμονες για την επιείκεια του Θεού και για τη συγκατάβαση Αυτού απέναντι μας. Κι εμείς με τη σειρά μας πρέπει να εξασκούμε το ίδιο έλεος απέναντι των αδελφών μας.

Στα εδάφια Ματθ. 18:23-35, ο βασιλιάς συγχώρησε το δούλο του για το μεγάλο χρέος, αλλά όταν ο δούλος αφέθηκε ελεύθερος, στη συνέχεια

δεν επέδειξε έλεος στο συνάδελφό του, οποίος χρεωστούσε πολύ λιγότερα απ' ό,τι ο ίδιος χρεωστούσε στον κύριο/βασιλιά του. Ο υπηρέτης όμως έθεσε το σύνδουλό του στη φυλακή, μη δείχνοντας το ελάχιστο έλεος παρόλες τις παρακλήσεις αυτού. Όταν ο βασιλιάς πληροφορήθηκε αυτό, εκάλεσε τον υπηρέτη εκείνο ενώπιόν του και του είπε:

“... δεν έπρεπε και συ να ελεήσης τον σύνδουλόν σου, καθώς και εγώ σε ηλέησα; Και οργισθείς ο κύριος αυτού παρέδωκεν αυτόν εις τους βασανιστάς, εωσού αποδώση παν το οφειλόμενον εις αυτόν. Ούτω και ο Πατήρ μου ο επουράνιος θέλει κάμει εις εσάς, εάν δεν συγχωρήσητε εκ καρδίας σας έκαστος εις τον αδελφόν αυτού τα πταίσματα αυτών.” (εδάφια 33-35)

Η αρχή αυτή ήταν θεμελειώδης στο Μωσαϊκό Νόμο. Ο Ιησούς, στο εδ. Ματθ. 7:12, βεβαιώνει: “Λοιπόν πάντα όσα αν θέλητε να κάμνωσιν εις εσάς οι άνθρωποι, ούτω και σεις κάμνετε εις αυτούς, διότι ούτος είναι ο νόμος και οι προφήται.”

Στο Ματθ. 6:14, 15 έχουμε αναγραφόμενες τις οδηγίες του Ιησού όσο αφορά την προσευχή και βρίσκουμε αυτή την αρχή σαν κατάλληλη κατάσταση καρδιάς ενώπιον του επουράνιου Πατέρα, ζητούντες εξ Αυτού να συγχωρέσει τις αμαρτίες μας, καθώς εμείς συγχωρήσαμε εκείνους που αμάρτησαν σε βάρος μας. Η παρατήρηση του

Κυρίου μας σχετικά με την αρχή αυτή είναι: “Διότι εάν δεν συγχωρήσετε εις τους ανθρώπους τα πταίσματα αυτών, ουδέ ο Πατήρ σας θέλει συγχωρήσει τα πταίσματά σας.” (Ματθ. 6:15)

Έτσι μπορούμε να συμπεράνουμε ότι η σκέψη απαίτησης συγχώρεσης είναι εναντίον του πνεύματος της συμπάθειας, με την οποία κάθε συγχώρεση αμαρτίας γίνεται δεκτή. Το πραγματικό πνεύμα πίσω από τη διευθέτηση αυτή εκφράζεται από τον Απόστολο Ιωάννη:

“Εν τούτω εφανερώθη η αγάπη του Θεού προς ημάς, ότι τον Υιόν αυτού τον μονογενή απέστειλεν ο Θεός εις τον κόσμον δια να ζήσωμεν δι’ αυτού. Εν τούτω είναι η αγάπη, ουχί ότι ημείς ηγαπήσαμεν τον Θεόν, αλλ’ ότι αυτός ηγάπησεν ημάς, και απέστειλεν τον Υιόν αυτού ίλασμόν περί των αμαρτιών ημών. Αγαπητοί, επειδή ούτως ηγάπησεν ημάς ο Θεός, και ημείς χρεωστούμεν να αγαπώμεν αλλήλους.” (Α’ Ιωάν. 4:9-11)

Η αγάπη, εάν αυτή αναπτύσσεται κατά μήκος ορθών γραμμών, επάνω σταθερών ηθικών αρχών, θα βρει την έκφρασή της στη συγχώρεση των παραβάσεων των αδελφών μας.

“Κάμετε εις τους πόδας σας ευθείας οδούς.”

***“Κάμετε εις τους πόδας σας ευθείας οδούς, δια να
μη εκτραπή το χωλόν, αλλά μάλλον να
θεραπευθή.”
Εβραίους 12:13***

Καθώς είναι για τον απλό λαό αναγκαίος ο ήχος της σάλπιγγας για κάποια επίσημη γνωστοποίηση, έτσι και για το λαό του Κυρίου είναι απαραίτητη η προσοχή και αγρυπνία για να μπορεί να αντιστέκεται στο μεγάλο εχθρό, στο Σατανά. Στη λέξη Σατανάς συμπεριλαμβάνουμε όλα τα τεχνάσματα του μεγάλου αντιδίκου, με τα οποία προσπαθεί να πλανήσει και να παγιδεύσει τους στρατιώτες του Χριστού. Αυτός είναι πράγματι ο Διάβολος ολόκληρης της ανθρωπότητας, καθότι είναι εχθρός του Θεού και κάθε αγαθής και σοφής θείας πρόνοιας, διάταξης και εντολής που συνεστάθηκαν για την προστασία των ανθρώπων από τις κατωφερείς και καταστρεπτικές τάσεις της αμαρτίας.

Σύμφωνα με τα στατιστικά στοιχεία και τα γεγονότα που πληροφορούμαστε καθημερινά από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, πιστεύουμε ότι μέγα

κύμα ανηθικότητας και φιληδονίας επέρχεται εφ' όλου του πολιτισμένου κόσμου. Δεν χωρά αμφιβολία, ότι ο πόλεμος και οι διάφορες νέες συνθήκες που εμφανίστηκαν έχουν πολύ να κάνουν με αυτή την πονηρή κατάσταση. Είναι αδύνατο να μη έχουν έτσι τα πράγματα. Από την άλλη πλευρά φαίνεται πως ο μεγάλος εχθρός μας επί χιλιάδες έτη έβλεπε ότι ο ηδονισμός και η ανηθικότητα είναι οι καλύτερες λεωφόροι δια των οποίων δύναται να προσβάλει ολόκληρο το ανθρώπινο γένος, κι έτσι και εκείνους που γνώρισαν τον Κύριον και τους δίκαιους νόμους του.

Οι μελετητές του θείου λόγου που έχουν γνώση της ιστορίας του τυπικού Ισραήλ, θα ενθυμούνται σίγουρα, ότι ακριβώς στο ζήτημα αυτό ο Βαλαάμ και ο Βαλάκ συνώμοσαν κατά του Ισραήλ με τόσο μεγάλη επιτυχία, ώστε να επέλθει η θεία κρίση και τιμωρία επί των Ισραηλιτών. Ο Απ. Παύλος μας λέγει, ότι κατά τον τρόπο αυτό το γένος μας, το οποίο αρχικά είχε δημιουργηθεί κατ' εικόνα Θεού, έπεσε σε μεγάλη εξαχρείωση:

“Διότι γνωρίσαντες τον Θεόν, δεν εδόξασαν ως Θεόν, ουδέ ευχαρίστησαν, αλλ' εματαιώθησαν εν τοις διαλογισμοίς αυτών, και εσκοτίσθη η ασύνετος αυτών καρδιά. Λέγοντες ότι είναι σωφοί εμωράνθησαν ... Δια τούτο και παρέδωσεν αυτούς ο Θεός δια των επιθυμιών των καρδιών αυτών εις ακαθαρσίαν, ώστε να ατιμάζονται τα σώματα αυτών μεταξύ αυτών. ... Και καθώς απεδοκίμασαν

το να έχωσιν επίγνωσιν του Θεού, παρέδωκεν αυτούς ο Θεός εις αδόκιμον νουν, ώστε να πράττωσι τα μη πρόποντα, πλήρεις όντες πάσης αδικίας, πορνείας, πονηρίας, πλεονεξίας, κακίας, γέμοντες φθόνου, φόνου, έριδος, δόλου, κακοηθείας, ψιθυρισταί, κατάλαλοι, μισόθεοι, υβρισταί, υπερήφανοι, αλαζόνες, εφευρεταί κακών, απειθείς εις τους γονείς, ...” Ρωμ. 1:21-32

Η Αγία Γραφή παριστάνει το γένος μας μεταξύ των άλλων ως πτηνά, τον δε μεγάλο εχθρό μας ως κυνηγό, ζητούντα να παγιδεύσει και να φονεύσει αυτά. Οι άγιοι παρίστανται ως ωραία έγχρωμα πτηνά, ψάλλοντα το άσμα του Μωϋσή και του Αρνίου. Αυτά προσελκύουν περισσότερο τον κυνηγό. Σε αυτά μεταχειρίζεται τεχνάσματα και παγίδες, επειδή ενδιαφέρεται για την πτώση τους.

Σήμερα η ανηθικότητα ξεπέρασε την ανηθικότητα κάθε προηγούμενης γενεάς. Είναι γενικό το κακό σε κάθε έθνος. Δεν χρειάζεται πολύ να ανιχνεύσει κανείς για να πεισθεί περί τούτου. Ας παρατηρήσει γύρω του, στη συνοικία του, στο μικρό χωριό ή στη μικρή πόλη του και θα διαπιστώσει πόσο πολύ άλλαξαν τα πράγματα από τις μέρες, όταν αυτός ήταν νέος. Πριν 50 έτη υπήρχε σεβασμός έναντι των γονέων, των γερόντων, των αξιωματούχων στην πολιτική ζωή. Σήμερα βρισκόμαστε στην κατάσταση εκείνη που περιγράφει ο Απ. Παύλος στη Β΄ Τιμόθεο,

κεφάλαιο 3. Η εποχή είναι κακή, γιατί οι άνθρωποι είναι:

“φίλαντοι, φιλάργυροι, αλαζόνες, υπερήφανοι, βλάσφημοι, απειθείς εις τους γονείς, αχάριστοι, ανόσιοι, άσπλαγχοι, αδιάλλακτοι, συκοφάνται, ακρατείς, ανήμεροι, αφιλάγαθοι, προδόται, προπετείς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μάλλον παρά φιλόθεοι, έχοντες μεν μορφήν ευσεβείας, ηρνημένοι δε την δύναμιν αυτής.” Α΄ Τιμ. 3:1-5

Ο Κύριός μας προείπε την κατάσταση αυτή, ότι οι ημέρες της Παρουσίας του θα είναι όπως ήταν οι ημέρες του Νώε και όπως ήταν οι ημέρες των Σοδόμων και Γομόρρων. (Λουκ. 17:26-35, Ματθ. 24:36-39) Η ανηθικότητα των Σοδόμων και Γομόρρων είναι παροιμιώδης για την ανηθικότητα αυτών και το πυρ εκ Θεού εξαφάνισε τις πόλεις και τους κατοίκους αυτών. Στις δε ημέρες του Νώε, εκτός από την άγνοια περί του τι θα επακολουθούσε, είχαν διαφθείρει τη ζωή τους, ώστε η ανηθικότητα ήταν γενική και μόνο ο Νώε και η οικογένειά του βρέθηκαν αμόλυντοι από την ηθική διαφθορά.

Ποιοι επέφεραν την ανομία; Οι πεπτωκότες άγγελοι με την υλοποίησή τους εβίαζαν και διέφθειραν τις γυναίκες και έφεραν τέκνα, τους λεγόμενους γίγαντες, με αποτέλεσμα να επέλθει ο Κατακλυσμός και να απωλέσει πάντες. Σήμερα η ανηθικότητα έχει φτάσει στο κατακόρυφο, η δε

νεολαία παραβιάζει κάθε θεσμό και διάταξη στον οίκο και στα πανεπιστήμια. Ο τρόπος τους, η συμπεριφορά τους, ακόμη και αυτή η μουσική τους διαφέρει τελείως εκείνων άλλων εποχών.

Και στις ημέρες του αδελφού Ρώσσελ εμφανιζόνταν τάσεις προς την ανομία, πράγμα που έκανε τον αδελφό να προειδοποιήσει το λαό του Κυρίου για τις επερχόμενες συνέπειες μιας τέτοιας οδού. (Οκτ. 1916)

ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ ΕΚ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ

**Δανιήλ - Ο σφόδρα αγαπητός
(Δανιήλ 9:23)**

Στο έκτο κεφάλαιο του βιβλίου του Δανιήλ είναι γεγραμμένο περί του προφήτη, το πως αυτός υψώθηκε σε υψηλή και περίβλεπτη θέση στο βασίλειο των Μήδων και Περσών, ένεκα της σωφροσύνης του. Διαβάζουμε στα πρώτα εδάφια του κεφαλαίου αυτού, πως ο βασιλιάς Δαρείος κατέστησε επί του βασιλείου 120 σατράπες, οι οποίοι είχαν εξουσία στις διάφορες επαρχίες. Επί των 120 είχαν την επιτήρηση τρεις πρόεδροι ή εμπιστευτικοί παρατηρητές, μεταξύ των οποίων ο Δανιήλ ήταν ο πρώτος. Στους προέδρους αυτούς οι κυβερνήτες (σατράπες) των επαρχιών όφειλαν να αποδίνουν λογαριασμό, έτσι ώστε “ο βασιλιάς να μη ζημιώνεται”.

Ο βασιλιάς ήταν πολύ ευχαριστημένος με τον Δανιήλ, “διότι πνεύμα έξοχον ήτο εν αυτώ» κι έτσι «προετιμήθη υπέρ τους προέδρους και τους σατράπες ... και ο βασιλεύς εστοχάσθη να καταστήση αυτόν εφ’ όλου του βασιλείου” (Δανιήλ 6:3). Δεν είμαστε βέβαιοι, εάν πράγματι ο βασιλιάς έπραξε αυτό, αλλά είναι άξιο παρατήρησης, ότι

μερικοί από τους αρχαίους βασιλείς γνώριζαν την αξία του καλού χαρακτήρα. Η καλή αυτή διάκριση φανερώνεται επίσης και στο βασιλιά Ναβουχοδονόρ, ο οποίος εγνώριζε τον Σεδράμ, Μισάχ και Αβδε-νεγώ σαν δούλους του αληθινού Θεού και είχε δώσει σε αυτούς ανώτατα αξιώματα στην αυτοκρατορία του.

Ο Βαλτάσαρ επίσης δεν θεώρησε προσβολή την ερμηνεία της επί του τοίχου επιγραφής, αλλά ετίμησε τον Δανιήλ για τους πιστούς και ειλικρινείς λόγους του. Και όταν ο Δαρείος, βασιλιάς των Μήδων και των Περσών, ενίκησε και κυρίευσε τη Βαβυλώνα, αντί να θανατώσει τους κυβερνήτες, διέσωσε αυτούς εκτός του βασιλιά, και έδωσε στον Δανιήλ υψηλή θέση στην αυτοκρατορία. Αναμφιβόλως, αφού ο Δανιήλ ήταν προφήτης, η πρόνοια του Θεού ήταν μαζί του, αλλά ο βασιλιάς ανεγνώρισε τις καλές ιδιότητες του χαρακτήρα του.

Κατέχοντας μια τόσο υψηλή θέση, ως ένας των προέδρων της βασιλείας, ο Δανιήλ εμπόδιζε άλλους που επεδίωκαν κυβερνητικά αξιώματα. Και ως άνθρωπος αρχών και αμέμπτου χαρακτήρα μπορούσε να αποτρέψει πολλές δολοπλοκίες που γινόνταν για προσωπικό όφελος. Οι χώρες της Ανατολής είναι φημισμένες για τέτοιες σφετεριστές περιπτώσεις. Έτσι ο Δανιήλ απέκτησε πολλούς εχθρούς που ζητούσαν την καθαίρεσή του. Από την περιγραφή αυτή διακρίνουμε ότι οι εχθροί του,

μερικοί των οποίων κατείχαν ανώτερες κυβερνητικές θέσεις, ματαίως αναζητούσαν να βρουν αιτία για να τον κατηγορήσουν. Τελικά απεφάσισαν πως εάν βρουν κάποιο σφάλμα του, τότε αυτό θα είχε σχέση με την πίστη του. Η μαρτυρία αυτών ήταν: “Δεν θέλομεν ευρεί πρόφασιν κατά του Δανιήλ τούτου, εκτός εάν εύρομεν τι εναντίον αυτού εκ του νόμου του Θεού αυτού.” (Δαν. 6:5)

Ο δίκαιος διώκεται

Σ’ αυτό το σημείο έρχονται στη διάνοιά μας οι λόγοι του Ιησού στο Ιωάν. 3:19: “Και αυτή είναι η κρίσις, ότι το φως ήλθεν εις τον κόσμον και οι άνθρωποι ηγάπησαν το σκότος μάλλον παρά το φως, διότι ήσαν πονηρά τα έργα αυτών.” Και στο Ιωάν. 15:19 ο Ιησούς είπε στους μαθητές του: “Εάν ήσθε εκ του κόσμου, ο κόσμος ήθελεν αγαπά το ιδικόν του, επειδή όμως δεν είσθε εκ του κόσμου, αλλ’ εγώ σας εξέλεξα εκ του κόσμου, δια τούτο σας μισεί ο κόσμος.” Ο Απ. Παύλος μας δίνει την ίδια μαρτυρία στη Β’ Τιμ. 3:12, λέγοντας: “Και πάντες οι θέλοντες να ζώσιν ευσεβώς εν Χριστώ Ιησού, θέλουσι διωχθή.”

Καλώς ειπώθηκε: Όποιος πράττει το ορθό και είναι αληθινά πιστός, ενώ οι άλλοι είναι άδικοι και ψεύτες, πρέπει να αναμένει αντίδραση και μίσος. Θα καταβληθεί κάθε προσπάθεια για να βλάψουν

το χαρακτήρα του και να σύρουν αυτόν στο βόρβορο, με στόχο να μη φαίνεται καλύτερος των άλλων. - Πράγματι αυτό έγινε με τον Δανιήλ. Οι εχθροί του που επιζητούσαν να τον βλάψουν ήταν πλήρεις με το πνεύμα του Σατανά και τα σχέδιά τους φαινόταν σε αυτούς τους ίδιους σαν φυσικά.

Με πονηριά συμβούλευσαν τον βασιλιά, ότι ο λαός πρέπει να γνωρίζει και να σέβεται τη βασιλική αυτού θέση. Στηριζόμενοι στο νόμο των Μήδων και Περσών, ο οποίος “ψηφιζόμενος δεν ακυρώνεται”, οι εχθροί με συνομωσία κατόρθωσαν να πείσουν το βασιλιά να εκδόσει βασιλικό ψήφισμα, απαγορεύοντας τη λατρεία άλλου Θεού ή ανθρώπου επί τριάντα ημέρες, εκτός αυτού του Δαρείου.

Είναι πολύ απίθανο ο βασιλιάς να είχε τόσο υπερήφανη εκτίμηση για τον εαυτό του ή ότι οι αξιωματούχοι του τον θεωρούσαν σαν αλάνθαστο. Ήταν μάλλον μία κακοβουλία και απάτη σύμφωνα με τη διαστρεβλωμένη διάνοιά τους. Η πονηρή διάνοιά τους ήταν απεικόνισμα της αναγραφόμενης αρχής κακών ανθρώπων να ζημιώσουν, να παραμερίσουν, να εξοντώσουν ειλικρινείς και τίμιους ανθρώπους. Πολλοί άλλοι δεν πιστεύουν στα διάφορα ψέματα και εσφαλμένες θεωρίες, αλλά δικαιολογούν αυτές, εάν τα αποτελέσματα αυτών είναι για αυτούς ευνοϊκά.

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ ΧΑΙΡΟΝΤΑΙ

Λαμβάνοντας την υπογραφή του βασιλιά για το νέο νόμο, οι συνωμότες χάρηκαν με τη σκέψη ότι τελικά θα είχαν τον Δανιήλ στα χέρια τους και θα μπορούσαν να ζητήσουν τη θανάτωσή του. Εγνώριζαν το χαρακτήρα του και δεν είχαν αμφιβολία ότι θα παρέμενε πιστός στις θρησκευτικές πεποιθήσεις του, παρέχοντας έτσι σε αυτούς την καλή ευκαιρία να τον κατηγορήσουν. Σ' αυτό το σημείο σκέφτηκαν σωστά, γιατί το 10^ο εδάφιο αναγράφει: «Εισήλθεν – ο Δανιήλ – εις τον οίκον αυτού, έχων τας θυρίδας του κοιτώνος αυτού ανεωγμένας προς την Ιερουσαλήμ, έπιπτεν επί τα γόνατα αυτού τρις της ημέρας προσευχόμενος και δοξολογών ενώπιον του Θεού αυτού, καθώς έκαμνε πρότερον.» Ήταν συνήθεια στη ζωή του να ανοίγει τις θυρίδες προς την Ιερουσαλήμ, και γονατίζοντας να προσεύχεται με ευχαριστίες προς τον Θεόν αυτού.

Υπάρχει μάθημα εδώ που μπορούμε να το λάβουμε. Στον Ψαλμό 95:6 διαβάζουμε: “Δεύτε ας προσπέσωμεν και ας προσκυνήσωμεν, ας γονατίσωμεν ενώπιον του Κυρίου του ποιητού ημών.” Τα σχόλια του MANNA επί αυτού είναι: “Θα είναι αδύνατον δι’ οιονδήποτε Χριστιανό να περιπατήσει καλώς και ευσταθώς στη ζωή, και να οικοδομήσει χαρακτήρα και πίστη, όπως περιγράφει αυτή ο Απόστολος, ως αποτελούμενη εκ χρυσού, αργύρου και λίθων πολυτίμων άνευ προσευχής. Επί πλέον αναγκαία είναι η εμμονή και η κανονικότητα

στην προσευχή ή μάλλον ακόμη τείνουμε να πούμε, απαραίτητη είναι η γονυκλισία κατά την ώρα της προσευχής.”

Κατάλληλη και ταπεινή στάση ενώπιον του Ουράνιου Πατέρα μας θα μας οδηγήσει να προσπέσουμε στα γόνατα «προ του Κυρίου και Ποιητού μας» στην προσωπική λατρεία μας. Σε μία ταραχώδη ζωή, το να γονατίζει κανείς και να προσεύχεται δεν είναι πάντοτε εύκολο. Ειπώθηκε ότι η προσευχή είναι πίστη ομιλούσα προς τον Θεόν. Στην Εφεσ. 5:19 διαβάζουμε: “άδοντες και ψάλλοντες εν τη καρδία ημών εις τον Κύριον» και αυτό μπορεί να γίνει κάτω από όλες τις συνθήκες. Όταν βαδίζουμε καθ’ οδό μπορούμε να σκεφτόμαστε περί του Θεού, καθώς επίσης όταν πηγαίνουμε μ’ ένα λεωφορείο. Προσευχή είναι όπως πράττουμε τα πάντα δι’ αυτής, κι εάν η διανοητική προσευχή καλύπτει όλες τις καθημερινές ενασχολήσεις μας, μπορούμε να πούμε ότι «αδιαλείπτως προσευχόμεθα”. (Α΄ Θεσ. 5:17)

Δεν μας λέγεται γιατί ο Δανιήλ προσεύχεται κατ’ ιδία με ανοιχτά παράθυρα, ώστε να τον βλέπουν οι άλλοι, διαφορετικά από τη συμβουλή του Κυρίου Ιησού προς τους μαθητές του στο Ματθ. 6:6: “Συ όμως όταν προσεύχησαι, είσελθε εις το ταμείον σου, και κλείσας την θύραν σου προσευχήθητι εις τον Πατέρα σου εν τω κρυπτώ, και ο Πατήρ σου ο βλέπων εν τω κρυπτώ θέλει σοι

ανταποδώσει εν τω φανερώ.” Πιθανόν η συνήθεια στη χώρα των Βαβυλωνίων να ήταν τέτοια, ώστε η συμπεριφορά του Δανιήλ να ήταν λογική.

Η λατρεία των ειδώλων ήταν δημόσια και φανερά, και ο Δανιήλ δεν αισχυνόταν να κάνει γνωστό, ότι το πρόσωπό του ήταν εστραμμένο προς την Ιερουσαλήμ, την πόλη του Θεού. Έδινε παράδειγμα πιστότητας προς τον αληθινό Θεόν και συγχρόνως διαχωρισμού από την ειδωλολατρεία. Δεν έμενε ευχαριστημένος με το να κλείσει μόνο τους οφθαλμούς του κατά την προσευχή. Ανεγνώριζε και πίστευε, πως ο μεγάλος Θεός είναι άξιος κάθε λατρείας και σαν άτομο με υψηλή θέση εξετιμούσε το προνόμιο της επικοινωνίας με τον Δημιουργό του Σύμπαντος.

Εμείς επίσης αναγνωρίζουμε τη θαυμαστή ευκαιρία να επικοινωνούμε με τον Ουράνιο Πατέρα μας. Επιπροσθέτως σ’ εμάς χαρίστηκε η θαυμάσια εύνοια να αποκαλούμε Αυτόν Πατέρα και μάλιστα με παρρησία λαμβάνοντες χάρη και εύνοια σε καιρούς ανάγκης (Εβρ. 4:16).

Ο Ιησούς μας έδωσε τον τύπο μιας αποτελεσματικής προσευχής, όταν είπε: “Εάν μείνητε εν εμοί, και οι λόγοι μου μένωσιν εν υμίν, θέλετε ζητεί ό,τι αν θέλητε, και θέλει γείνει εις εσάς.” Και πάλιν στην Α΄ Ιωάν. 5:14 μας λέγεται: “Και αύτη είναι η παρρησία την οποίαν έχομεν

προς αυτόν, ότι, εάν ζητώμεν τι κατά το θέλημα αυτού, ακούει ημάς.”, σε αρμονία με το εδάφιο. Ιωάν. 15:7.

Καθώς είχε προσχεδιασθεί, οι συνωμότες συναθροίσθηκαν τον κατάλληλο καιρό για να γίνουν μάρτυρες της λατρείας του Δανιήλ, και κατόπιν μετέβηκαν στο βασιλιά για ν’ αναγγείλουν, ότι ο Δανιήλ ήταν παραβάτης του βασιλικού διατάγματος. Υπενθύμισαν στο βασιλιά τους λόγους του, ότι οποιοσδήποτε προσφέρει λατρεία ή σεβασμό σε άλλον εκτός του βασιλιά, έπρεπε να ριφθεί στο λάκκο των λεόντων. Όταν ο βασιλιάς αντελήφθηκε ότι εξαπατήθηκε να θεσπίσει έναν τέτοιο νόμο και διάταγμα με αποκλειστικό σκοπό να καταστρέψει ένα πιστό δούλο του, “ελυπήθη πολύ επ’ αυτό, και εφρόντιζεν εγκαρδίως περί του Δανιήλ να ελευθερώση αυτόν, και ηγωνίζετο μέχρι της δύσεως του ηλίου δια να λυτρώση αυτόν.” (Δαν. 6:14)

Ο βασιλιάς προσπάθησε με κάθε μέσο να ακυρώσει το διάταγμα και να συγχωρέσει τον Δανιήλ από την ποινή, αλλά οι κατήγοροί του ήταν πάντοτε εκεί, υπενθυμίζοντας στο βασιλιά, ότι αυτό ήταν αδύνατο, λέγοντες: “Έξευρε, βασιλεύ, ότι ο νόμος των Μήδων και Περσών είναι: Ουδεμία απαγόρευσις ούτε διαταγή, την οποίαν ο βασιλεύς κάμη να ακυρούται.” (εδάφιο 6:15) Ο Δαρείος δεν βρήκε οδό υπεκφυγής. Η διαταγή αυτού έπρεπε να

ισχύει κι έτσι διέταξε όπως ο Δανιήλ φερθεί και ριφθεί στο λάκκο των λεόντων. Αλλά η διαγωγή του Δανιήλ ήταν αξιοπαρατήρητη και είχε μεγάλη επίδραση επί του βασιλιά, ώστε ο βασιλιάς εκφράστηκε με αυτά τα λόγια: “Ο Θεός σου, τον οποίον συ λατρεύεις ακαταπαύστως, αυτός θέλει σε ελευθερώσει..” (εδάφιο 6:16) Εγνώριζε ότι ο Δανιήλ ελάτρευε τον Θεόν αυτού «ακαταπαύστως» και εμπιστευόταν σε Αυτόν απόλυτα και αυτό έδωσε σ’ αυτόν μία ελπίδα, ότι ο Δανιήλ πιθανόν να σωθεί.

Η ζωή του Δανιήλ δεν ήταν μόνο μαρτυρία του καλού χαρακτήρα και της πιστότητάς του, αλλ’ επίσης και μία καλή μαρτυρία και περί της πιστότητας του Θεού που λάτρευε. Προτρεπόμαστε, όπως το φως μας λάμπει ενώπιον των ανθρώπων, για να δουν τα καλά μας έργα και δοξάσουν τον επουράνιο Πατέρα μας. Η ζωή μας πρέπει να είναι ζώσα επιστολή, ώστε οι γείτονες και οι φίλοι μας να γνωρίσουν τον Θεόν, εκτιμώντες τη ζωή και το χαρακτήρα των αληθινών Χριστιανών.

Οι εχθροί του Δανιήλ δεν ικανοποιήθηκαν μόνο με τη ρίψη αυτού στο λάκκο των λεόντων. Ήταν αποφασισμένοι όπως τίποτε να μη ματαιώσει τις πονηρές προσπάθειές τους. Φέρθηκε λίθος και τέθηκε στο στόμα του λάκκου και ο βασιλιάς εσφράγισε αυτό με τη σφραγίδα του. Οι πονηροί αυτοί άνθρωποι δεν μπόρεσαν ν’ ανεχθούν μεταξύ

τους έναν τόσο άμεμπτο άνθρωπο, ο οποίος πιθανόν κάποτε να εμπόδιζε αυτούς από του να πράξουν κάτι τι κακό.

Δεν μας λέγεται, πώς ο Δανιήλ διήλθε τη νύχτα εκείνη, αλλά γνωρίζουμε σε ποιον εμπιστεύθηκε, και είμαστε βέβαιοι ότι θα προσευχόταν ενθέρμως στο λάκκο των λεόντων όπου βρισκόταν, καθώς έκαμε και στον οίκο του. Ο βασιλιάς ήταν περίλυπος και ο ύπνος έφυγε απ' αυτόν. Πέρασε τη νύχτα νηστικός και είναι φανερό, ότι ο Δανιήλ θα πέρασε τη νύχτα εκείνη πιο ειρηνικά από το βασιλιά που έμενε στο παλάτι του. Νωρίς το πρωί ο Δαρειός μετέβει με σπουδή στο λάκκο των λεόντων και φώναξε με φωνή λυπημένη: “Δανιήλ, Δανιήλ δούλε του Θεού του ζώντος, ο Θεός σου, τον οποίον συ λατρεύεις ακαταπαύστως, ηδυνήθη να σε ελευθερώση εκ των λεόντων; Τότε ελάλησεν ο Δανιήλ προς τον βασιλέα: Βασιλεύ, ζήθι εις τον αιώνα. Ο Θεός μου απέστειλε τον άγγελον αυτού, και έφραξε τα στόματα των λεόντων, και δεν με έβλαψαν, διότι αθωότης ευρέθη εν εμοί ενώπιον αυτού, και έτι ενώπιόν σου, βασιλεύ, πταίσμα δεν έπραξα.” (6:20-22)

ΩΣ ΛΕΩΝ ΩΡΥΟΜΕΝΟΣ

Στο Α' Πέτρ. 5:8 μας λέγεται περί κινδύνου που απειλεί τους Χριστιανούς: “Ο αντίδικός σας διάβολος ως λέων ωρυόμενος περιέρχεται, ζητών

τίνα να καταπίη.” Ο Δανιήλ εμπιστευόταν τον Θεόν τον ζώντα, τον οποίον λάτρευε, και αυτό ακριβώς είναι εκείνο που κι εμείς συμβουλευόμαστε να πράξουμε. “Πάσαν την μέριμναν υμών ρίψατε επ’ αυτόν, διότι αυτός φροντίζει περί υμών.” (Α’ Πέτρ. 5:7) Στο Ψαλμό 34:7 βεβαιούμαστε, ότι “άγγελος Κυρίου στρατοπεδεύει κύκλω των φοβουμένων αυτόν, και ελευθερώνει αυτούς.”

Η δύναμη του Θεού περιορίζει, δεσμεύει κάθε πονηρά ενέργεια. Καθώς η πρόβλεψη του Θεού επέτρεψε τον Δανιήλ να έλθει στο χώρο των θηρίων, έτσι επίσης επιτρέπει πολλές φορές, όπως πιστοί υπηρέτες του περιέλθουν σε εχθρικές περιστάσεις και αντιμετωπίσουν το μίσος και τη διαστροφή του κόσμου. Αυτό συνέβει και στον Ιησού και προειδοποίησε τους μαθητές του, πως θα διέλθουν από παρόμοιες καταστάσεις και θα κάνουν παρόμοιες εμπειρίες. Στο Λουκά 21:12 διαβάζουμε: “Θέλουσιν επιβάλει εφ’ υμάς τας χείρας αυτών και θέλουσι σας καταδιώξει, παραδίδοντες εις συναγωγάς και φυλακάς, φερομένους έμπροσθεν βασιλέων και ηγεμόνων, ένεκεν του ονόματός μου.”

Το να είναι κανείς πλησίον του Χριστού είναι ωσάν να είναι πλησίον της πυράς των καταδιώξεων, και το βιβλίο των Πράξεων μας λέγει περί του Ιακώβου, Στεφάνου, Πέτρου και Παύλου και πολλών άλλων πιστών της εποχής εκείνης και

μετέπειτα, οι οποίοι βασανίστηκαν και πέθαναν ένεκα της πίστης τους. Ο Απ. Πέτρος έγραψε: “Αγαπητοί, μη παραξενεύεσθε δια τον βασανισμόν τον γινόμενον εις εσάς προς δοκιμασίαν, ως εάν συνέβαινεν εις εσάς παράδοξόν τι, αλλά καθότι είσθε κοινωνοί των παθημάτων του Χριστού, χαίρετε, ίνα και όταν η δόξα αυτού φανερωθή, χαρήτε αγαλλιώμενοι..” (Α΄ Πέτρ. 4:12, 13) Και πάλιν “Διότι εις τούτο προσεκλήθητε, επειδή και ο Χριστός έπαθεν υπέρ υμών, αφίνων παράδειγμα εις υμάς, δια να ακολουθήσητε τα ίχνη αυτού.” (Α΄ Πέτρ. 2:21)

Ο Θεός ήταν ικανός να ελευθερώσει τον Δανιήλ, και είναι επίσης ικανός να αποστείλει τον άγγελο αυτού να κλείσει τα στόματα των “λεόντων” που ζητούν να βλάψουν το λαό του Θεού σήμερα. Καθώς λέγει ένας ύμνος “Ο Θεός που ζούσε στις ημέρες του Δανιήλ, είναι ο ίδιος και τώρα”. Στα εδάφια Ρωμ. 8:38, 39 ο Απ. Παύλος μαρτυρεί περί της μεγάλης δύναμης του Θεού, λέγοντας: “Επειδή είμαι πεπεισμένος ότι ούτε θάνατος ούτε ζωή, ούτε άγγελοι ούτε αρχαί ούτε δυνάμεις, ούτε παρόντα ούτε μέλλοντα, ούτε ύψωμα ούτε βάθος, ούτε άλλη τις κτίσις, θέλει δυνηθή να χωρίση ημάς από της αγάπης του Θεού, της εν Χριστώ Ιησού τω Κυρίω ημών.”

Τα πάντα είναι υπό την επίβλεψη Εκείνου στον οποίο αφιερωθήκαμε. Σε ορισμένες περιπτώσεις,

πιθανόν, να ευαρεστήθηκε ο Κύριος όπως επιτρέψει να έλθει απελευθέρωση σ' εμάς, καθώς και στον Δανιήλ, ενώ σε άλλες περιπτώσεις δυνατόν να συμβεί το αντίθετο. Ο Θεός επέτρεψε όπως ο Στέφανος αποθάνει και ο Ιωάννης ο Βαπτιστής να αποκεφαλισθεί από τον Ηρώδη, αλλά όταν συνελήφθη ο Πέτρος άγγελος Κυρίου ελευθέρωσε αυτόν.

Είναι ο Θεός, ο οποίος αποφασίζει πότε θα ελευθερωθούμε και πότε θα αφήσει τον εχθρό να φαίνεται νικητής. Πρέπει να δεχθούμε με πίστη τη θεία πρόνοια στη ζωή μας και να είμαστε βέβαιοι πως η θεία χάρη θα είναι αρκετή σε κάθε καιρό ανάγκης. Την ώρα του διωγμού ο Στέφανος είχε την ειρήνη του Θεού βασιλεύουσα στην καρδιά του, έτσι ώστε το πρόσωπό του ήταν σαν πρόσωπο αγγέλου, πράος και ειρηνικός, “πλήρης Πνεύματος Αγίου, ατενίσας εις τον ουρανόν, είδε την δόξαν του Θεού, και τον Ιησούν ιστάμενον εκ δεξιών του Θεού”. (Πράξ. 7:55)

Πρέπει να μάθουμε, ότι ευσέβεια, δικαιοσύνη και αρετή δεν απαλλάσσουν κάποιον από δυστυχία και ασθένεια και πολλές φορές όσο περισσότερο αφιερωμένοι στον Κύριο είμαστε, τόσο μεγαλύτερες δοκιμασίες έχουμε. Όλα τα παθήματα χάριν της δικαιοσύνης μας βοηθάνε να αναπτύξουμε κατάλληλο χαρακτήρα για την αιωνιότητα και όλοι οι άγιοι τους οποίους

μεταχειρίστηκε ο Κύριος μας δίδαξαν, ότι “δια πολλών θλίψεων πρέπει να εισέλθωμεν εις την βασιλείαν του Θεού”. (Πράξ. 14:22)

ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Μέχρι ποιου βαθμού πρέπει να αναμένουμε την επέμβαση του Θεού, όταν βρισκόμαστε σε δοκιμασία και κίνδυνο; Οι Γραφές μας λένε με σαφήνεια, ότι ο λαός του Θεού οφείλει να αποβλέπει σε Αυτόν σε κάθε περίοδο ανάγκης. “Όταν υπό Κυρίου κατευθύνονται τα διαβήματα του ανθρώπου, η οδός αυτού είναι αρεστή εις αυτόν. Εάν πέση, δεν θέλει συντριφθή, διότι ο Κύριος υποστηρίζει την χείρα αυτού. ... Διότι ο Κύριος αγαπά κρίσιν, και δεν εγκαταλείπει τους οσίους αυτού.” (Ψαλμ. 37:23, 24, 28) Και πάλιν “Επίρριπον επί τον Κύριον το φορτίον σου, και αυτός θέλει σε ανακουφίσει, δεν θέλει ποτέ συγχωρήσει να σαλευθή ο δίκαιος.” (Ψαλ. 55:22) Ο Ιησούς είπε: “Παρατηρήσατε τα κρίνα του αγρού πως αυξάνουσι, ... Αλλ’ εάν τον χόρτον του αγρού, όστις σήμερον υπάρχει, και αύριον ρίπτεται εις κλίβανον, ο Θεός ενδύη ούτω, δεν θέλει ενδύσει πολλώ μάλλον εσάς, ολιγόπιστοι;” (Ματθ. 6:28-30)

Ο Ουράνιος Πατέρας γνωρίζει τις ανάγκες μας και προτρεπόμαστε να ζητάμε “πρώτον την βασιλείαν του Θεού, και την δικαιοσύνην αυτού, και ταύτα πάντα θέλουσι σας προστεθή.” (Ματθ.

6:33) Επίσης ο Θεός ενδιαφέρεται για τα στρουθία, και ο Ιησούς λέγει: “Μη φοβηθήτε λοιπόν, πολλών στρουθίων διαφέρετε σεις.” (Ματθ. 10:31) Ο Κύριος διακυβερνά όλες τις υποθέσεις εκείνων που παρέδωσαν εαυτούς σε Αυτόν, και η υπόσχεσή του είναι: “Δεν θέλω σε αφήσει, ουδέ σε εγκαταλείψει.” (Εβρ. 13:5)

Η ΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΕΚΠΛΗΡΩΝΕΤΑΙ

Όταν έγειναν τα θαύματα προς απελευθέρωση του λαού του Θεού, η βουλή του πάντοτε εκπληρωνόταν. Η βουλή του αυτή ήταν επέκταση της αγαθότητάς του. Ο Δανιήλ ήταν αντιπρόσωπος του αληθινού και ζώντος Θεού κι εγνωστοποίησε δια λόγου και διαγωγής τη μεγαλειότητα του Θεού που λάτρευε. Φάνηκε αρεστό στον Κύριον τη φορά εκείνη να σώσει το δούλο του. Το έργο του ακόμη δεν είχε τελειώσει, γιατί οράσεις και αποκαλύψεις του μέλλοντος επρόκειτο να δοθούν σ’ αυτόν περί του εκλεκτού λαού του. Έπρεπε ακόμη να ενθαρρύνει το λαό του έθνους αυτού, όπως μεταβεί και πάλιν στη γη των πατέρων αυτών προς ανοικοδόμηση του Ναού και της πόλης, όπου ο ΓΧΒΧ λατρεύεται στον προσδιορισθέντα τόπο. Το θαύμα αυτό ήταν μία μαρτυρία του Θεού, ότι ο Θεός ήταν ακόμη Θεός αυτών.

Μετά τη σωτηρία του Δανιήλ, ο βασιλιάς έρριψε όλους τους εχθρούς αυτού στο λάκκο των λεόντων

και αμέσως κατασπαράχθηκαν. Αυτό παραδειγματίζει την αρχή της θείας δικαιοσύνης, ότι όποιος “έσκαψε λάκκον και εβάθυνεν αυτόν, αυτός θέλει πέσει εις τον βόθρον τον οποίον έκαμεν. Η πονηρία αυτού θέλει επιστρέψει κατά της κεφαλής αυτού, και η καταδυναστεία αυτού θέλει καταβή επί την κορυφήν αυτού.” (Ψαλ. 7:15, 16)

Αν και αληθεύει το “Και τώρα ημείς μακαρίζομεν τους υπερηφάνους, ναι, οι εργαζόμενοι την ανομίαν υψώθησαν, ναι, οι πειράζοντες τον Θεόν, και αυτοί εσώθησαν.” (Μαλ. 3:15), βεβαιούμαστε όμως ότι τον ερχόμενο αιώνα θα είναι διαφορετικά. Περί της θείας βασιλείας και του αιώνα εκείνου ο αιώνιος Θεός είπε: “Θέλω βάλλει την κρίσιν εις τον κανόνα, και την δικαιοσύνην εις την στάθμην, και η χάλαζα θέλει εξαφανίσει το καταφύγιον του ψεύδους.” (Ησ. 28:17)

Ο Θεός έκανε όπως η ζωή του Δανιήλ – ένεκα της πιστότητάς του – ελευθερωθεί εκ των εχθρών του και η δύναμη του Κυρίου φάνηκε τον καιρό που δεν υπήρχε άλλη διέξοδος. “Αυτός ο ελευθερωτής και σωτήρ, και ποιών σημεία και τέρατα εν τω ουρανώ και επί της γης, όστις ηλευθέρωσε τον Δανιήλ εκ της δυνάμεως των λεόντων.” (Δαν. 6:27)

“Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραύτης, ἐγκράτεια· κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστιν νόμος.” Γαλ. 5:22, 23

